

Amulet: «Sempre m'han atret les cançons que capturen el moviment de la vida, ja que cap emoció no és eterna»

Avancem un dels temes inclosos al nou disc de l'artista mallorquí i l'entrevistem amb motiu del llançament d'"Un desert de colors"

Amulet | Pau Font

Aquest divendres surt a la llum el primer llarga durada d'**Amulet**, l'àlter ego musical del mallorquí Antoni Mulet, a qui vam descobrir ja el 2019 amb la sortida del seu primer EP *En clau de son* (Cases de la Música). L'imminent àlbum es titula *Un desert de colors* (Blau, 2021), i avui en descobrim en primícia la melodia que posa nom al disc. A més, entrevistem l'autor amb motiu del llançament d'aquest divendres i ens avança alguns detalls de l'àlbum complet.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=K01YvFbceDQ>

A "Es camins que no haguérem agafat mai junts" hi cantes que escrivies 'versos intrascendents però plens de veritat'... Quina mena de veritat va suposar cantar amb Xanguito per a tu?

Crec que tothom que fa cançons té una llista d'artistes amb qui li agradaria col·laborar algun dia. En Joan 'Xanguito' estava a la meua llista de feia temps, i en aquesta cançó vaig veure molt clara la seva veu. És una persona que admir molt, la seva figura dins la música mallorquina aquests

darrers anys és inestimable. Ha obert camí per a molts de nosaltres.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=HKK2mUleQw8>

"Tu" té aires de Catarres, quin és el recorregut que vols fer amb les teves cançons i què les inspira (a més del 'tu' que suposo que a més d'algú pot ser el públic?)

No sé exactament quin aire tenen ses meves cançons. Sent que musicalment trec inspiració sobretot del folk britànic i americà, però supòs que tot el que hem escoltat a sa nostra vida ens influeix. 'Tu' és una cançó dedicada a totes les persones que ens inspiren cada dia. Evidentment el públic són persones que ens inspiren moltíssim, sobretot quan un està tocant en directe, i més quan hem estat tant temps sense poder-ho fer.

"Es teu cos nu". Tot disc mereix una balada com aquesta...

Crec que hi ha cançons que neixen tocades per una vareta màgica, cançons on tot s'alinea i surt bé. "Es teu cos nu" ha connectat de meravella amb el públic, i crec que és per això. No seré el primer a dir-ho, però veig que un disc ha de ser un viatge per qui l'escolta, ben igual que qualsevol obra de durada semblant. I tot viatge ha de tenir alts i baixos, moments alegres, romàntics i trists. Una balada és un d'aquests registres, però no compliria la mateixa funció sense la resta de cançons i registres. És un equilibri que tots cercam, amb més o menys encert.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=Ulo1ncW80-k>

A "Per sentir-te respirar", que descobriràs divendres, cantes amb Raquel Lúa. Com es va produir aquest encontre? Què valors de la veu de Lúa?

És una d'aquelles persones que et toca tot d'una la coneixes. Amb uns amics deim 'tothom recorda per sempre la primera vegada que sent cantar na **Raquel**'. Hi ha veus que tenen una màgia i un carisma especials, i després hi ha na **Raquel**, a un altre nivell. Crec que sa nostra música és molt diferent, però hi ha elements en comú que permeten un enteniment molt gran a l'hora de fer-ne plegades. Amb ella ja ens coneixem de fa uns anys, d'ençà que vàrem coincidir a Rodautors de Barcelona, i ens uneix una admiració i una estima mútues. Pens que això és molt important a l'hora de triar una col·laboració, i que el públic ho nota en escoltar-ho. Tant de bo la conegui molta més gent, perquè és una d'aquelles perles que no apareixen cada dia

"Gent com vos", "S'última encesa" i "Ses coses que hem deixat partir"... El final del disc té molt de nostàlgia i d'un estat ànim compungit, però també vol 'remar contracorrent'... La música té aquesta empenta per a tu?

Connect molt amb aquest sentiment de nostàlgia o de melancolia dins la música, tant a l'hora d'escoltar-ne, com a l'hora d'escriure. Pens que és un sentiment molt característic, que cadascú es porta al seu terreny, i que per tant permet ser menys específic a l'hora d'escriure, deixant que qui escolta posi sentit per ell mateix a la cançó. Per altra banda, intent sempre que les cançons acabin en una nota positiva, en una alenada d'esperança. Crec que vibren més amb el públic. Sempre m'han atret més les cançons que capturen el moviment de la vida, ja que cap emoció no és eterna. Pens que en aquest tipus de cançons, que parlen de temàtiques més tristes o més fosques, és millor capturar el moment de canvi final que no quedar-se delectant aquest espai depriment que podria ser el principi de la cançó. És utilitzar la melancolia per generar un contrast amb l'esperança, com a la cuina podríem utilitzar l'amarg per contrastar amb el dolç.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=fRXv_myUdK8